

21. april 2004

HØRINGSNOTAT

Privates og andre ikke-næringsdrivendes kjøp av tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon fra utlandet, Svalbard og Jan Mayen

1. Innledning	3
2. Sammendrag av forslaget	4
3. Nærmere om forslaget	5
3.1 Begrepsbruk	5
3.2 Avgrensning mot levering av "innhold"	8
3.3 Når skal en ekomttjeneste avgiftsbelegges i Norge?	9
3.4 Kontrollproblemer mht kontantkort	12
4. Gjennomføring	13
5. Økonomiske og administrative konsekvenser	15
6. Forslag til forskriftsendringer	16
Forslag til forskrift om endring av forskrift 15. juni 2001 nr. 684 om me rverdiavgift ved kjøp av tjenester fra utlandet (Nr. 121)	16
Forslag til forskrift om endring av forskrift 23. februar 1970 nr. 1 vedrørende omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v. (Nr. 24)	18
Forslag til endring av forskrift om registrering av utenlandsk næringsdrivende ved representant m.v (Nr. 71).	19
Forslag til endring av SKDs forskrift 31. juli 1970 nr. 9825 (Nr. 35) om legitimasjonsregler for omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v.:	20

1. INNLEDNING

Telekommunikasjonstjenester er avgiftspliktige ved innenlands omsetning. Kjøp av slike tjenester fra tilbyder etablert i utlandet er imidlertid i dag kun avgiftspliktige i Norge dersom mottaker er næringsdrivende eller offentlig sektor, jf. forskrift nr. 121¹ til merverdiavgiftsloven (mval.). Privatpersoner eller f.eks. frivillige organisasjoner som ikke driver næring kan således kjøpe slike tjenester fra tjenesteytere/teleoperatører etablert i utlandet uten at det skal beregnes merverdiavgift i Norge. Samtidig vil det gjerne ikke påløpe utenlandsk merverdiavgift i slike tilfeller (null avgift). Dette skaper uheldige konkurransevriddinger i disfavør av norske tjenesteytere/teleoperatører.

Frem til nå synes de fleste tilbydere av telekommunikasjonstjenester med private kunder å ha valgt å etablere seg i Norge, blant annet for å være nære kundene. Det er imidlertid et økt fokus på å tilby slike tjenester fra utlandet, Svalbard eller Jan Mayen til private forbrukere i Norge, blant annet for å spare norsk merverdiavgift gjennom å utnytte ”avgiftshullet” som er beskrevet overfor. Vurderingene i markedet går dels på å flytte slik virksomhet til utlandet, dels på konstruksjoner hvor avtalen om å levere ytelsen formelt flyttes fra leverandør i Norge til leverandør etablert i utlandet. Etter sistnevnte konstruksjon vil virksomheten i Norge etter avtalen med leverandøren i utlandet, være den som leverer ytelsen til forbruker i Norge. Slike konstruksjoner for å oppnå avgiftsfritak er i beste fall tvilsomme etter dagens regelverk.

Det forberedes nå et forslag til lovendring som gir departementet forskriftshjemmel til å avgiftsbelegge slike kjøp også fra Svalbard og Jan Mayen. Forskriftshjemmel eksisterer alt for kjøp fra tilbydere etablert i utlandet, men er som nevnt ennå ikke benyttet for salg til forbruker i Norge. Ved denne lovendringen vil forslaget til ny forskrift også innebære at de

¹ Forskrift 15. juni 2001 nr. 684 om merverdiavgift ved kjøp av tjenester fra utlandet (Nr. 121).

som i dag betaler merverdiavgift ved snudd avregning, også måtte gjøre dette ved kjøp av fjernleverbare tjenester generelt når tilbyder er etablert på Svalbard eller Jan Mayen.

2. SAMMENDRAG AV FORSLAGET

I dette notatet foreslås at reglene om merverdiavgift endres slik at utenlandsk tilbyder av tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon (ekomtjenester) skal beregne norsk merverdiavgift når slike tjenester leveres alle andre mottakere enn de som allerede i dag må betale avgift. Endringen gjelder således for levering til privatpersoner og andre som ikke driver næringsvirksomhet, og som er hjemmehørende i Norge. Tilsvarende foreslås en endring slik at det blir klart at en norsk tilbyder av slike tjenester ikke må beregne norsk merverdiavgift når mottaker av disse er hjemmehørende i utlandet, Svalbard eller Jan Mayen.

Dette innebærer at Norge innfører regler som allerede er innført innen EU for slike tjenester. For tjenester som leveres til næringsdrivende og offentlig sektor er det som nevnt allerede etter dagens regler nøytralitet i den forstand at disse selv må beregne merverdiavgift ved sine kjøp fra utlandet, gjennom den etablerte ordningen med snudd avregning (reverse charge). Også dette er i samsvar med merverdiavgiftsreglene innen EU.

Hensikten er å sikre et nøytralt regelverk for merverdiavgift for internasjonale ekom-tjenester ved leveranser fra tilbydere også til andre. På den ene side slik at samme tjeneste ikke avgiftsberegnes i to land (dobbel avgift) og på den annen side for å unngå at slike tjenester ikke avgiftsberegnes i noe land (null avgift). Prinsippet som er valgt innen EU, som også har bred støtte innen OECD, er at slike tjenester skal avgiftsbelegges i det landet disse forbrukes.

Fordi det systemteknisk og kontrollmessig er ansett umulig å pålegge plikten til å betale merverdiavgift til en privatperson gjennom systemet med snudd avregning, foreslås at oppkrevingen av norsk merverdiavgift skal foretas av den utenlandske tilbyder av ekomtjenester ved at han benytter seg av en representant som står ansvarlig for avgiftsoppkrevingen i Norge. En lignende prosedyre for oppkreving av merverdiavgift benyttes også innen EU ved omsetning fra næringsdrivende til forbruker. Det legges opp til at denne ordningen også benyttes ved levering til andre som er ikke-næringsdrivende. Tilbyder kan imidlertid i begge tilfeller velge å etablere seg i Norge og registrere seg på vanlig måte. Reglene for de som i dag plikter å betale merverdiavgift ved kjøp av ekomtjenester ved snudd avregning ønskes ikke endret.

3. NÆRMERE OM FORSLAGET

3.1 Begrepsbruk

Begrepsbruken på dette området er nå endret ved lov 4. juli 2003 nr. 82 om elektronisk kommunikasjon (ekomloven)², hvor telekommunikasjon er blitt til elektronisk kommunikasjon og teletjeneste er blitt til elektronisk kommunikasjonstjeneste.

Begrepsbruken er tilpasset den sammensmelting (konvergens) som skjer i tele-, medie- og IT-sektoren, og som har begrunnet behovet for at alle overføringsnett nå omfattes av felles rammebestemmelser.³ Ved forslag til nytt regelverk om merverdiavgift på slike tjenester er det viktig at begrepsbruken forholder seg til gjeldende generelle regelverk på dette området.

Når det gjelder *elektronisk kommunikasjon* er definisjonen i hovedsak en videreføring av tidligere telelovs definisjon av telekommunikasjon. Definisjonen er gjort ytterligere generell

² Trådte i kraft 25. juli 2003.

³ Ot. prp. nr. 58 (2002-2003)

ved at den nå omfatter overføring som skjer ved hjelp av elektromagnetiske signaler generelt.⁴ Elektronisk kommunikasjon defineres nå som:

”Overføring av lyd, tekst, bilder, eller andre data ved hjelp av elektromagnetiske signaler i fritt rom eller kabel i et system for signaltransport”.

Elektronisk kommunikasjonstjeneste (tidligere teletjeneste) har nå fått definisjonen:

”Tjeneste som helt eller i det vesentligste omfatter formidling av elektroniske kommunikasjon og som normalt ytes mot vederlag”.

En mulig formulering i forhold til merverdiavgift er å avgiftsbelegge kjøp (salg/fjernlevering) fra utlandet av ”elektronisk kommunikasjonstjeneste”, men noen uklarheter oppstår (når begrepet anses som en henvisning til ekomlovens):

- definisjonen i ekomloven omfatter også tjenester som ”i det vesentligste” omfatter formidling; det kan være en fordel at vurderingen av om det ytes én samlet eller to ulike/separate tjenester vurderes direkte under merverdiavgiftsregelverket,
- det følger kun av ekomlovens definisjon av ”overføringskapasitet”, at også tilbud om dette er en elektronisk kommunikasjonstjeneste. Dette fremgår ikke like klart av lovens definisjon av ”elektronisk kommunikasjonstjeneste”.

⁴ Ot. prp. nr. 58 (2002-2003) s 85/86

En annen mulighet er i forhold til merverdiavgiftsregelverket å omskrive ekomlovens definisjon noe, slik at avgiftsplikt knyttes til ”tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon”.⁵ Heller ikke dette alternativet er uten ulemper:

- det kan være en fordel å benytte ensartet terminologi i regelverk som angår forskjellige sider av samme forhold,
- det kommer heller ikke her direkte frem at overføringskapasitet omfattes,
- et nytt begrep ”tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon” uten et klar definisjon kan oppfattes som mer omfattende enn ”elektronisk kommunikasjonstjeneste”, til f.eks. å omfatte tjenester knyttet til elektronisk signatur og elektronisk handel.

Det bes derfor om høringsinstansenes innspill mht. valg av alternativ. I vedlagte forskriftsforslag er ”tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon” foreløpig benyttet.

I EUs merverdiavgiftsdirektiv⁶ er begrepet ”teletjenester” fortsatt i bruk. Teletjenester defineres som:

” [...] tjenesteydelser, hvis formål er transmission, udsendelse eller modtagelse af signaler, skrift, billeder og lyd eller alle andre informationer, ved hjælp af trådforbindelse eller radiobølger eller ved optiske eller andre elektromagnetiske medier, herunder også den hermed forbundne overdragelse af retten til at benytte

⁵ Slik som ved innføringen av mval (dog uten spesiell oppstilling), jf den gang: ”omsetning av tjenester som gjelder telekommunikasjon, herunder telefon, telegraf og telex”.

⁶ Rådets sjette direktiv av 17. mai 1977 om harmonisering av medlemsstatenes lovgivning om omsetningsavgifter – det felles merverdiavgiftssystem: ensartet beregningsgrunnlag (77/388/EØF), som endret ved Rådets direktiv 1999/59/EF av 17. juni 1999 om endring av direktiv 77/388/EØF hva angår merverdiavgiftssystemet for teletjenester.

adgangen til transmission, udsendelse eller modtagelse. Teletjenester som defineret i denne bestemmelse omfatter også formidling af adgang til globale informationsnet .”

Begge alternativene nevnt synes å dekke dette, og være mer oppdatert. Det må sikres at den valgte formuleringen også i Norge dekker tilbud om nettaksess, jf direktivets ”formidling af adgang til globale informationsnet”. Norge er dog ikke bundet av dette direktivet fordi skatter og avgifter ikke omfattes av EØS-avtalen. Men av hensyn til behovet for like regler ved slike internasjonale tjenesteleveranser er det nyttig å her ha mest mulig like regler som våre viktigste handelspartnere.

3.2 Avgrensning mot levering av ”innhold”

Som i ekomloven er ytelsen avgrenset mot leveranser av ”innhold”. Avgiftsplikt for leveransen av (eller ytelsen av) innholdet må vurderes på selvstendig grunnlag, jf. tilsvarende avgrensning også i EUs regulering av ”elektroniske leverte tjenester”.⁷ Det er selve transporttjenesten (transporteringen av innholdet) eller bruken av nettet som omfattes.

Innholdet vil likevel avgiftsbelegges i den grad vilkårene i dagens mval § 5 b tredje ledd er oppfylt, som må gjøres gjeldende også for kjøp fra utlandet. Det gjelder der ”innholdet” omsettes eller formidles av tilbyder av ekomtjenesten, og denne oppkrever vederlaget for tjenesten (f.eks. såkalte ”teletorgtjenester”). En konsekvens av å innføre dette generelt, vil

⁷ Rådets direktiv 2002/38/EF av 7. mai 2002 om endring og midlertidig endring av direktiv 77/388/EØF hva gjelder merverdiavgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektronisk leverte ytelser.

være at også alle ”elektroniske leverte tjenester” blir avgiftspliktig så fremt vederlaget for dette ”innholdet” oppkreves av ekomtilbyder⁸.

Denne endringen foreslås inntatt i forskrift nr. 121 § 1 som et nytt tredje ledd annet punktum.

3.3 Når skal en ekomtjeneste avgiftsbelegges i Norge?

Det er som nevnt bred internasjonal enighet om at tjenester i utgangspunktet bør avgiftsberegnes der hvor de faktisk forbrukes, samtidig som man søker å unngå at det skjer dobbel eller ingen avgiftsbelegging av samme tjeneste. Et kriterium for avgiftsbelegging som utelukkende baserer seg på stedet for faktisk forbruk, vil imidlertid være vanskelig å etterleve i praksis. I forhold til immaterielle tjenester slik som for eksempel ekomtjenester, tar man derfor gjerne utgangspunkt i stedet hvor den private er hjemmehørende (bosted / abonnentens hjemmeadresse). Dette vil ofte samsvare med stedet for faktisk forbruk, og det vil slik sett gi det riktige resultatet også systemmessig sett.

Det er også viktig å unngå at tilbyder etablert i EU beskattes både i EU og i Norge ved leveranser av ekomtjenester til private bosatt i Norge. I følge EUs merverdiavgiftsdirektiv vil teletjenester levert fra tilbyder etablert i EU være avgiftsfri når tjenesten leveres til mottakere hjemmehørende utenfor EU⁹. Medlemslandene har imidlertid på visse vilkår mulighet for å flytte beskatningsstedet til medlemslandet dersom tjenesten faktisk brukes/nyttiggjøres der.¹⁰

⁸ Her vil mange av tjenestene åpne for alternative betalingsformer, slik at de ikke blir avgiftspliktig. En generell gjennomgang av ”elektronisk leverte tjenester” vil bli gjort på et senere tidspunkt.

⁹ Art 9 nr. 2 bokstav e.

¹⁰ Art 9 nr. 3 bokstav b.

Når det gjelder Sverige har de ikke benyttet seg av adgangen til å flytte beskatningssted på denne måten, slik at den private bosted utenfor EU vil være avgjørende.¹¹ Danmark har derimot benyttet seg av denne muligheten, og anser faktisk bruk for å skje der vedkommende oppholder seg. Av praktiske årsaker blir det ikke oppkrevd merverdiavgift for reisende som medbringer mobiltelefon eller telefonkort til Danmark.¹² I realiteten benytter derfor også Danmark bosted som kriterium for avgiftsbelegging.

Tjenestetilbydere etablert utenfor EU vil være avgiftspliktige i EU ved leveranser til private i EU når tjenesten faktisk forbrukes i et medlemsland.¹³ Formelt er avgiftsplikten således ikke knyttet til bosted, men dersom stedet for faktisk bruk antas å være bosted (slik det ser ut til å bli praktisert i Danmark) vil bostedet likevel bli avgjørende.

På denne bakgrunn vil vi foreslå at stedet hvor mottaker er hjemmehørende benyttes som kriterium for avgiftsbelegging, for blant annet på denne måten å unngå at det skjer dobbel eller ingen avgiftsbelegging.

Som nevnt skal definisjonen av ekomtjenesten også dekke "levering" av overføringskapasitet i nettverk. Ekomtilbydere etablert i utlandet, på Svalbard eller Jan Mayen kan f.eks. kjøpe (få stilt til rådighet) overføringskapasitet av tilbyder i Norge. Slike leveranser anses i dag som fjernleverbare slik at nevnte leveranser er avgiftsfrie. Slike tjenester omfattes også av teletjenestebegrepet i EUs merverdiavgiftsdirektiv, og i en bindende

¹¹ Pkt 11.3.5 i den svenske momsveiledningen (2003).

¹² Pkt E.3.1.9 i dansk momsveiledningen.

¹³ Art 9 nr. 3 bokstav b, jf. art 9 nr. 4.

svensk forhåndsuttalelse legges det til grunn at tjenesten ikke skal beskattes i Sverige når den som får slik overføringskapasitet stilt til rådighet er etablert utenfor EU¹⁴.

Endringen som gjelder kjøp av slike tjenester fra utlandet foreslås inntatt i forskrift nr. 121 § 1 som et nytt tredje ledd første punktum.

Når det gjelder eksport av tjenester er hovedregelen at det ikke skal betales merverdiavgift av omsetning av tjenester som helt ut er til bruk i utlandet, jf. forskrift nr. 24¹⁵ til merverdiavgiftsloven § 8 første ledd første punktum. Dette gjelder i utgangspunktet alle tjenester, men dersom tjenesten er fjernleverbar skal det heller ikke betales merverdiavgift dersom mottakeren av tjenesten er hjemmehørende i utlandet, Svalbard eller Jan Mayen, jf. forskriften § 8 første ledd annet punktum. Dette forutsetter imidlertid at mottakeren enten er næringsdrivende eller offentlig virksomhet.

For tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon vil som sagt det avgjørende for fritak være om mottakeren er hjemmehørende i utlandet, Svalbard eller Jan Mayen. Stedet for faktisk bruk av tjenesten vil i denne sammenheng ikke ha betydning for fritaket. Disse endringene foreslås inntatt i forskrift nr. 24 § 8 som et nytt annet ledd, annet og tredje punktum.

¹⁴ SRN:s förhandsbesked den 21 juni 2001; saken gjaldt bygging av et jordbundet fiberoptisk nettverk i Sverige.

¹⁵ Forskrift 23. februar 1970 nr. 01 vedrørende omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v. (Nr. 24).

3.4 Kontrollproblemer mht kontantkort

Salg av kontantkort innebærer oppkreving av forskuddsbetaling for tjenesten, og det er lagt til grunn at det er ekomtilbyder som omsetter tjenesten. Mellom ekomtilbyder og kunden vil det som regel være en formidler av tjenesten (kiosk etc. som selger slike kort).

Iht. ekomforskriften¹⁶ § 6-2 første ledd skal tilbyder av offentlig teletjeneste føre oversikt over enhver sluttbrukers navn, adresse og nummer/adresse for tjenesten. Et kontantkort bør derfor kunne kjøpes til pålydende uten at det på kjøpstidspunktet må kontrolleres om dette er forhåndsbetaling for en avgiftspliktig eller ikke-avgiftspliktig tjeneste i Norge. Benyttes kontantkortet så til et abonnement som er registrert hjemmehørende i Norge, skal tilbyder i så fall fortløpende belaste kortet med tellerskritt inklusive norsk merverdiavgift.

En ekomtilbyder kan for eksempel tilby sine tjenester både til dansk og norsk forbruker, slik at denne tilbyders kontantkort er tilgjengelig både i Danmark og Norge. Det geografiske stedet for kjøpet av kontantkortet vil imidlertid ikke være til hinder for at ekomtilbyder forholder seg til hvilket abonnement som innbetalingen deretter knyttes til. Ved å ikke knytte avgiftsplikt til selve kjøpet av kontantkortet unngås nullbeskatning der en abonnent hjemmehørende i Norge kjøper kontantkort i utlandet og dobbeltbeskatning der turister fra EU kjøper kontantkort i Norge.

Når det gjelder dokumentasjonskrav mht. hvor abonnenten er hjemmehørende vises det til at Skattedirektoratet vil foreta de nødvendige endringer i forskrift nr. 35¹⁷ (jf. pkt 7 nedenfor).

¹⁶ Forskrift 16. februar 2004 nr. 401 om elektronisk kommunikasjonsnett og elektronisk kommunikasjons-tjeneste (ekomforskriften).

¹⁷ Skattedirektoratets forskrift 31. juli 1970 nr. 9825 om legitimasjonsregler for omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v. (Nr. 35).

En noe annen problemstilling er kontantkort som benyttes på for eksempel telefon-automater i Norge. Her vil ikke den private selv være abonnent, og det er vel klart allerede ved kjøpet at pålydende i disse tilfellene dekker ringetid inklusive norsk merverdiavgift. Her kan det ikke skilles på om kjøper av kortet er bosatt i Norge eller er en turist fra utlandet.

I tillegg eksisterer det ulike "Call back" løsninger. Dette er ordninger hvor man slår et nummer, kommer til en sentral i utlandet og blir viderekoblet til en annen sluttbruker. Betalingen for dette kan foregå enten ved forhåndsbetaling eller ved fakturering fra utlandet. *Formidlere* av forhåndsbetalte "telefonkort" (som ikke nødvendigvis er et kort, men består av et 800-nummer og en kode) er ikke å anse som ekomtilbyder med plikt til å registrere sine kunder. Slike brukere er derfor ikke registrert. Selv om slike leveranser (av selve ekomtjenesten) nå vil bli avgiftspliktig også når de leveres til private og ikke-næringsdrivende med den foreslåtte endringen, knytter det seg særskilte utfordringer til disse ordningene. Det er imidlertid viktig for å sikre nøytralitet i avgiftssystemet at dette forbruket fanges opp. Det vil derfor blir arbeidet videre med denne problemstillingen.

4. GJENNOMFØRING

Ekomtilbydere som ikke har fast foretningssted i Norge skal etter dagens regelverk ikke registreres i Norge. Dersom disse har avgiftspliktig omsetning i Norge skal merverdiavgiften i så fall kreves opp ved bruk av representant. Tjenesteleveranser til Norge som ikke nødvendiggjør noen fysisk tilstedeværelse i Norge for tilbyder, omfattes ikke av dagens ordning som altså bare omfatter innenlands omsetning og ikke kjøp av tjenester fra utlandet, Svalbard og Jan Mayen. Representantordning for ekomtilbydere etablert i utlandet,

Svalbard og Jan Mayen krever derfor en endring av § 1 i forskrift nr. 71¹⁸ til merverdiavgiftsloven, hvor forskriften i tillegg hjemles i mval. § 65 a.

Forskrift nr. 71 har som nevnt inntil nå kun regulert forhold der den avgiftspliktige anses for å omsette sine tjenester *i* Norge (uten å ha fast driftssted her). Ved den foreslåtte endringen vil den også regulere omsetning *til* Norge. For å unngå uklarheter mht. dette skillet foreslås derfor en noe endret formulering i § 4 første ledd og § 5 første ledd, som bruker formuleringen "omsetning her i landet". § 5 annet ledd bruker formuleringen "virksomhet i Norge", men antas ikke å skape problemer i denne sammenheng.

I fremtiden vil det vurderes nærmere om tjenesteytere som leverer tjenester *til* Norge i stedet kan omfattes av en forenklet registreringsordning, altså uten bruk av avgiftsrepresentant. Da vil den utenlandske tilbyder selv bli registrert i Norge, men etter en forenklet versjon av den som gjelder for foretak med fast driftssted i Norge. En slik forenklet registreringsordning bør ses i sammenheng med senere arbeid om generell avgiftsbelegging av elektronisk leverte tjenester. Ordningen bør trolig uansett gjøres *alternativ* til representantordningen. En grunn til at man skulle ønske å benytte representantordningen i stedet for forenklet registrering vil være adgangen til å gjøre fradrag for inngående merverdiavgift i Norge. Dette vil i hvertfall være tilfelle dersom en mulig forenklet ordning utformes på samme måte som EU har valgt for elektronisk leverte tjenester til private.

¹⁸ Forskrift 31. mars 1977 nr. 4933 om registrering av utenlandsk næringsdrivende ved representant m.v. (Nr. 71).

Det vil i forbindelse med ikrafttredelsen av forskriftsendringen ses nærmere på om det foreligger et spesielt informasjonsbehov vedrørende representantordningen til denne gruppen av tilbydere.

5. ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER

For hver enhet som etter endringen må registreres med oppgaveplikt skal det sendes inn terminvise omsetningsoppgaver som igjen skal registreres, reskontroføres og eventuelt innfordres dersom avgift ikke innbetales. Betalt avgift skal avregnes mot innsendt oppgave. Alle disse funksjonene har et tidsforbruk som kan estimeres. Det usikre momentet er *hvor mange* nye registreringer endringen vil medføre. I og med at vi ikke kjenner omfanget av dette er det ikke mulig å gi noe presist anslag på de administrative og økonomiske konsekvensene. Tilbydere av slike tjenester til mottakere i Norge skal imidlertid allerede i dag registrere seg iht. ekomforskriften, og det er mulig at arbeid i den forbindelse kan nyttiggjøres i forbindelse med registrering av opplysninger hos skattemyndigheten.

Hensikten med endringene er å skape nøytralitet og å sikre statens inntekter. Det lagt til grunn at endringene i liten grad endrer statens proveny.

6. FORSLAG TIL FORSKRIFTESENDINGER

Forslag til forskrift om endring av forskrift 15. juni 2001 nr. 684 om merverdiavgift ved kjøp av tjenester fra utlandet (Nr. 121)

§ 1 første ledd skal lyde:

Det skal betales merverdiavgift etter denne forskrift av tjenester som kjøpes fra utlandet, Svalbard eller Jan Mayen¹⁹, og som er avgiftspliktig ved innenlands omsetning.

§ 1 annet ledd skal lyde:

Avgiftsplikt oppstår når tjenesten leveres til mottaker som er næringsdrivende hjemmehørende i Norge eller til stat, kommune eller institusjon som eies eller drives av stat eller kommune i Norge.

§ 1 nytt tredje ledd skal lyde:

Gjelder tjenesten etter annet ledd elektronisk kommunikasjon oppstår avgiftsplikt også når tjenesten leveres til andre mottakere hjemmehørende i Norge. Det samme gjelder for andre tjenester når tjenesten omsettes eller formidles av tilbyder av tjeneste som gjelder elektronisk kommunikasjon, og vederlaget oppkreves av denne tilbyderen.

§ 1 nytt fjerde ledd skal lyde:

Med mindre det dokumenteres at tjenesten er avgiftsberegnet i utlandet, gjelder avgiftsplikten også når tjenesten leveres til mottaker i utlandet hvis tjenesten er til bruk i Norge av noen som nevnt i *annet ledd*.

¹⁹ Ikrafttredelse må avvente lovendring.

§ 1 nytt femte ledd skal lyde:

Bestemmelsen i *første* ledd gjelder kun tjenester som kan fjernleveres. Med dette menes tilfeller hvor utførelsen eller leveringen av tjenesten etter tjenestens art ikke eller vanskelig kan knyttes til et bestemt fysisk sted.

§ 2 første ledd skal lyde:

Avgift etter § 1 annet ledd skal beregnes og betales av mottaker.

§ 2 nytt tredje ledd skal lyde:

Avgift etter § 1 tredje ledd skal beregnes og betales av tilbyderen av tjenesten ved bruk av representant, *jf. forskrift 31. mars 1977 nr. 4933 om registrering av utenlandsk næringsdrivende ved representant m.v.*

Forslag til forskrift om endring av forskrift 23. februar 1970 nr. 1 vedrørende omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v. (Nr. 24)

§ 8 nytt første ledd skal lyde:

Registrert næringsdrivende skal ikke betale avgift av omsetning av tjenester som helt ut er til bruk i utlandet, på Svalbard eller Jan Mayen, eller for utenlandske skip og luftfartøyer som nevnt i merverdiavgiftsloven § 17 første ledd nr. 1 bokstavene a-c.

§ 8 nytt annet ledd skal lyde:

Det skal heller ikke betales avgift ved omsetning av tjenester som kan fjernleveres når mottaker av tjenesten er næringsdrivende hjemmehørende i utlandet, på Svalbard eller Jan Mayen eller offentlig virksomhet i utlandet, på Svalbard eller Jan Mayen. Ved omsetning av tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon gjelder fritaket enhver mottaker hjemmehørende i utlandet, på Svalbard eller Jan Mayen. Første ledd gjelder ikke tjenester som gjelder elektronisk kommunikasjon.

I gjeldende § 8 annet ledd fjernes teksten ”første punktum” innledningsvis.

Gjeldende § 8 tredje ledd skal lyde:

For tjenester som nevnt under *tredje ledd* litra b og som [...]

Gjeldende annet til fjerde ledd blir til tredje til femte ledd.

Forslag til endring av forskrift om registrering av utenlandsk næringsdrivende ved representant m.v (Nr. 71).

Nytt annet punktum i hjemmelhenvisningen:

Fra 1. juli 2004 fastsatt også med hjemmel i lov om merverdiavgift § 65a.

§ 1 første ledd skal lyde:

Utenlandsk næringsdrivende som ikke har forretningssted eller hjemsted i Norge skal registreres i avgiftsmanntallet ved representant, når han her i landet har omsetning som nevnt i merverdiavgiftsloven kap. IV *eller leverer tjenester som nevnt i forskrift 15. juni 2001 nr. 684 om merverdiavgift ved kjøp av tjenester fra utlandet*(Nr. 121) § 1 tredje ledd.

§ 4 første ledd skal lyde:

Salgsdokument (faktura m.v.) vedrørende den utenlandske næringsdrivendes omsetning etter § 1 første ledd skal sendes gjennom hans representant.

§ 5 første ledd første punktum skal lyde:

Representanten skal føre eget fullstendig avgiftsregnskap for utlendingens virksomhet i landet (både kjøp og salg).

Skattedirektoratet legger opp til å foreta følgende endringer i:

Forslag til endring av SKDs forskrift 31. juli 1970 nr. 9825 (Nr. 35) om legitimasjonsregler for omsetning av varer og tjenester til bruk i utlandet m.v.:

Pkt. 4:

- Henvisningen til forskrift nr. 24 § 8 annet ledd (a og b) endres til § 8 tredje ledd (a og b);
- Krav om dokumentasjon om mht. hvor mottaker er hjemmehørende.

Det bes derfor om at høringsinstansene også kommenterer disse mulige endringene i denne høringen.

Samtlige endringsforslag foreslås iverksatt fra 1. juli 2004.